

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 581/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou ROMŽA, s. r. o., Hrnčiarska 5, Košice, proti postupu a rozsudku Špecializovaného trestného súdu č. k. PK-2T/23/2012-6336 zo 17. februára 2015, ako aj proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 To 10/2015 z 21. marca 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, ako aj postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje obe rozhodnutia zrušiť a Špecializovanému trestnému súdu prikázať, aby vo veci znovu konal. Súčasne žiada priznať náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal 23. júla 2012 na sťažovateľa na Špecializovanom trestnom súde obžalobu pre pokus pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že spoločne s [REDAKOVANÉ], predstierajúc, že sú oprávnení konať v mene akciovej spoločnosti predložením listiny označenej ako Zápisnica z rokovania mimoriadneho valného zhromaždenia, hoci museli vedieť, že na konanie

mimoriadneho valného zhromaždenia neboli splnené zákonné podmienky, a preto nemohli byť oprávnení konať v mene akciovej spoločnosti, podpísali v Českej republike exekútorské zápisy, v ktorých akciová spoločnosť uznala neexistujúce dlhy voči iným subjektom, čo malo za následok vedenie exekúcií voči akciovej spoločnosti.

3. Napadnutým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu bol sťažovateľ v spolupáchateľstve s [REDAKOVANÉ] uznaný vinným zo skutku právne kvalifikovaného v obžalobe, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Špecializovaný trestný súd súčasne sťažovateľovi uložil ochranný dohľad v trvaní 3 rokov.

4. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. V nadväznosti na to podal sťažovateľ proti prvostupňovému rozsudku a druhostupňovému uzneseniu ústavnú sťažnosť, ktorú ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 437/2021-22 z 29. júla 2021 podľa § 56 ods. 2 písm. a), d) a g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol. Sťažovateľ následne podal proti uzneseniu najvyššieho súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd ako súd dovolací uznesením č. k. 2TdoV/5/2021 z 20. mája 2022 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažnostné námietky sťažovateľ koncentruje do viacerých argumentačných okruhov. Porušenie svojich práv identifikuje v tom, že (i) Špecializovaný trestný súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy, (ii) najvyšší súd pri rozhodovaní o väzbe nereflektoval návrh obhajoby na doplnenie dokazovania výsluchom znalca obhajoby, (iii) všeobecné súdnictvo sa neobrátilo na Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“) s prejudiciálnou otázkou podľa čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (ďalej len „zmluva“) a na ústavný súd s návrhom na začatie konania podľa § 283 ods. 5 Trestného poriadku a napokon v tom, že (iv) skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, zakladá dôvod povinnej obhajoby, pričom obhajcovia, ktorí mu boli ustanovení, realizovali jeho obhajobu formálne a pasívne.

6. Pokiaľ ide o porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a d) dohovoru, sťažovateľ uvádza, že Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní odmietol podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku pre ich nepodstatnosť vykonať ním navrhnuté dôkazy. Tie boli procesne predpísaným spôsobom odôvodnené tak, aby mal súd konkrétnu predstavu, aký je ich význam pre rozhodnutie vo veci, keďže sa týkali rozhodujúcich skutkových okolností odôvodňujúcich uplatnenú právnu kvalifikáciu obžalovaného skutku. Odmietnutie vykonania dôkazov je nepresvedčivé, nepreskúmateľné a arbitrárne. Procesné rozhodnutie súdu, ktorým bol odmietnutý návrh sťažovateľa na vykonanie dôkazov, obsahuje iba všeobecnú simplexnú argumentáciu, keď len doslovne cituje § 272 ods. 3 Trestného poriadku a neadresne sa odvoláva na argumentáciu, ktorá tvorí súčasť odôvodnenia napadnutého rozsudku. Namietané procesné pochybenie pritom nevyhnutne viedlo k neúplným a nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré vykazujú znaky neústavnosti.

7. Namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ vzhliada v tom, že najvyšší súd pri rozhodovaní o jeho väzbe nereflektoval návrh obhajoby na doplnenie dokazovania výsluchom znalca obhajoby MUDr. Moravčíka, ktorého znalecký posudok obstarala obhajoba v reakcii na závery prezentované súdom ustanoveným znalcom MUDr. Lexmannom. Najvyšší súd upustil od výsluchu znalca obhajoby len z dôvodu, že sa nezúčastnil verejného zasadnutia, na ktoré bol predvolaný. Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v tom, že najvyšší súd následne znalecký posudok spracovaný znalcom obhajoby prečítal na verejnom zasadnutí ako listinný dôkaz a rozpory v záveroch oboch spracovaných znaleckých posudkoch odstraňoval tak, že k nim vypočul súdom ustanoveného znalca, ktorý zotrval na svojich záveroch a zisteniach. Sťažovateľ je toho názoru, že ak v priebehu konania vyjdú najavo skutočnosti odôvodňujúce určité obligatórne procesné rozhodnutie (prerušenie trestného stíhania z dôvodu nepríčetnosti sťažovateľa), je nevyhnutné takýto procesný postup uplatniť, pretože opak by zakladal podstatnú vadu konania, ktorá by bezprostredne postihovala aj rozhodnutie vo veci samej.

8. Ďalšia sťažnostná námietka sa upína na porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru tým, že Špecializovaný trestný súd v napadnutom rozsudku nereflektoval na návrh sťažovateľa na doplnenie dokazovania spôsobom, aby sa obrátil na súdny dvor s prejudiciálnou otázkou podľa čl. 234 zmluvy a § 7 ods. 2 Trestného poriadku a súčasne aby podľa § 283 ods. 5 Trestného poriadku podal návrh na začatie konania pred ústavným súdom. Sťažovateľ dodáva, že návrh na predloženie prejudiciálnych otázok, ktoré sa týkali ťažiskových skutkových okolností, formuloval bez úspechu aj v konaní pred najvyšším súdom. Všeobecné súdy týmto postupom nerešpektovali výlučnú kompetenciu súdneho dvora a právnu úpravu predpisujúcu procesný postup pri posudzovaní otázok, o ktorých má rozhodnúť súdny dvor a ústavný súd. O príslušných návrhoch rozhodli všeobecné súdy len formálnym spôsobom, ktorý sa javí nedostatočný.

9. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru sťažovateľ uvádza, že skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, zakladá dôvod povinnej obhajoby, pričom obhajcovia, ktorí mu boli ustanovení, realizovali jeho obhajobu formálne a pasívne. Všeobecné súdy mali dôsledne vyhodnocovať, či sú sťažovateľove obhajobné práva reálne napĺňované, a v prípade zistenia, že to tak nie je, mali procesne predpísaným spôsobom reagovať. Ostali však nečinné, v dôsledku čoho sťažovateľovo právo podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru stratilo reálny obsah a nebolo realizované efektívne, ale len teoreticky a iluzórne.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Pokiaľ ide o časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti napadnutému rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ústavný súd zistil, že ústavnú sťažnosť treba v tomto rozsahu odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 55 písm. a) v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

12. Podľa rozhodovacej praxe ústavného súdu procesná úprava obsiahnutá v § 55 zákona o ústavnom súde predikuje situácie, keď je návrh na konanie pred ústavným súdom neprípustný. Ide o negatívne podmienky konania pred ústavným súdom, z čoho rezultuje odmietnutie návrhu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

13. Z § 56 ods. 2 v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu je už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené (m. m. napr. I. ÚS 33/2020, II. ÚS 4/2020, II. ÚS 141/2020, II. ÚS 312/2021, III. ÚS 337/2020, IV. ÚS 262/2020).

14. Predchádzajúca ústavná sťažnosť sťažovateľa, v ktorej navrhoval vysloviť porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b), c) a d) dohovoru a o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 437/2021-22, smerovala aj proti napadnutému rozsudku Špecializovaného trestného súdu. V bode 15 uznesenia č. k. III. ÚS 37/2021-22 ústavný súd pritom sťažovateľovi vysvetlil, že v tomto rozsahu nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti, keďže sťažovateľ ako obžalovaný mal právo podať proti tomuto rozsudku odvolanie a toto právo aj využil. Ústavná sťažnosť bola vo vzťahu k avizovanému rozsudku preto uznesením č. k. III. ÚS 437/2021-22 odmietnutá z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

15. Nedostatok právomoci na prerokovanie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde predstavuje neodstrániteľnú prekážku konania, ktorá nemôže plynutím času odpadnúť. Hodnotenie ústavného súdu o existencii prostriedku nápravy, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytoval a ktorý sťažovateľ aj využil, tak pri predmetnej sťažnostnej námietke pretrváva. Keďže ústavný súd o nedostatku svojej právomoci vo vzťahu ku skúmaniu napadnutého rozsudku už rozhodol v uznesení č. k. III. ÚS 437/2021-22, uzatvára, že mu neostalo nič iné, než ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť ako neprípustnú podľa § 55 písm. a) v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre prekážku *rei iudicatae* (m. m. pozri napr. III. ÚS 88/2021, III. ÚS 535/2021).

16. Ak ide o námietku porušenia čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd v bode 16 uznesenia č. k. III. ÚS 437/2021-22 skoršiu ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde vyhlásil za neprípustnú a v tomto rozsahu ju odmietol z dôvodu, že sťažovateľ mohol proti napadnutému uzneseniu podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

17. Ústavný súd zistil, že sťažovateľ následne podal proti napadnutému uzneseniu dovolanie, a to aj z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Toto dovolanie najvyšší súd uznesením o dovolaní podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Najvyšší súd sa teda dovolaním zaoberal a sťažovateľovi vo svojom uznesení priliehavo, dostatočne podrobne a konkrétnym spôsobom vysvetlil dôvody, pre ktoré nepristúpil k vysloveniu porušenia práva sťažovateľa na obhajobu zásadným spôsobom tak, ako to predvída dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

18. Bez potreby podrobného preberania záverov najvyššieho súdu uvedených v uznesení o dovolaní ústavný súd akcentuje, že najvyšší súd konkrétne uviedol, že odmietnutím vykonania navrhnutých dôkazov nedošlo k naplneniu dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže medzi práva obvineného nepatrí vyhovie všetkým návrhom na vykonanie dokazovania. Je na súdoch zväžiť, či navrhnutý dôkaz považujú za relevantný na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Ak dospejú k negatívnemu výsledku, sú povinné rozhodnúť o odmietnutí dôkazu. Najvyšší súd z predloženého spisu pritom zistil, že súdy nižšieho stupňa sa zaoberali navrhnutými dôkazmi, pričom v prípade ich nevykonania boli zákonným spôsobom odmietnuté s náležitým odôvodnením. Pokiaľ ide o námietku formálnej a pasívnej realizácie sťažovateľovej obhajoby, najvyššiemu súdu bolo zrejmé, že sťažovateľ bol počas celého konania zastúpený obhajcami. Obhajcovia vystupovali aktívne (odkaz na konkrétne procesné úkony), akcentoval nedostatok komunikácie sťažovateľa s obhajcami, poznamenal, že sťažovateľ, nespokojný s výkonom obhajoby, nezaslal súdu žiadosť o zmenu obhajcu (návrhy na oslobodenie od povinnosti obhajovania vzišli od ustanovených obhajcov), pričom konkrétnym spôsobom sa vysporiadal aj s námietkou o nedostatočnej kvalite poskytovanej právnej pomoci z dôvodu vzdialenosti medzi sídlom advokátskej kancelárie obhajcov a bydliskom sťažovateľa. Súčasne najvyšší súd poukázal na pasivitu obhajcu JUDr. Milana Rolla, ale súčasne podotkol, že z jeho nekonania nerezultuje porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, keďže po ustanovení tohto obhajcu sa uskutočnil iba jeden výsluch zástupcu poškodeného. U zvyšných ustanovených obhajcov najvyšší súd s poukazom na konkrétne okolnosti nekonštatoval nesprávne vedený spôsob výkonu právnej pomoci. V ostatných súvislostiach ústavný súd poukazuje na odôvodnenie uznesenia o dovolaní.

19. K námietke porušenia čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru ústavný súd uvádza, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (m. m. napr. III. ÚS 76/2022, III. ÚS 412/2022, III. ÚS 568/2022, III. ÚS 708/2022). Preto ústavný súd uvádza, že v predmetnom rozsahu nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie, keďže ho už preskúmal na dovolanie sťažovateľa najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa. (m. m. napr. II. ÚS 46/2018, II. ÚS 134/2018, II. ÚS 206/2018, II. ÚS 236/2018, II. ÚS 272/2018, III. ÚS 175/2018, IV. ÚS 507/2020). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v avizovanej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

20. Pokiaľ ide o námietku porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a d) dohovoru v rozsahu argumentácie sťažovateľa uvedenej v bodoch 6 až 7 tohto uznesenia, ústavný súd uvádza, že na podklade zásadne identických dôvodových línií bola skoršia ústavná sťažnosť sťažovateľa odmietnutá uznesením č. k. III. ÚS 437/2021-22 z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená.

21. Ústavný súd, nepovažujúc za potrebné rozsiahlym spôsobom recipovať svoje závery z uznesenia č. k. III. ÚS 437/2021-22, poukazuje na body 17 až 22 predmetného uznesenia. Na uvedenom mieste ústavný súd sťažovateľovi vysvetlil, že rozhodnutie, ktorým návrhom na dokazovanie súd vyhovie, je na konajúcom súde. Ústavný súd súhlasil so sťažovateľom,

že všetky ním navrhnuté dôkazy neboli súdom vykonané, a to so zovšeobecňujúcim záverom, že sa týkali okolností nepodstatných pre rozhodnutie alebo okolností, ktoré boli zistené inými, už skôr vykonanými dôkazmi. Špecializovaný trestný súd sa však podľa názoru ústavného súdu rozsiahlym spôsobom vysporiadaval s tými otázkami, na objasnenie ktorých sťažovateľ navrhoval vykonanie ďalších dôkazov. Celkom bez vzťahu k týmto tvrdeniam bolo právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, ktoré garantuje, aby obžalovanému bola daná dostatočná príležitosť na prípravu obhajoby. V súvislosti s rovnakými skutočnosťami sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, no predovšetkým osobitnej trestnoprocesnej garancie podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, s čím sa ústavný súd podrobne vysporiadal v bodoch 19 až 20 uznesenia č. k. III. ÚS 437/2021-22. Pokiaľ ide o námietku nevypočutia znalca JUDr. Kvetoslava Moravčíka, ústavný súd akcentoval, že sťažovateľovi nebola odňatá možnosť predložiť znalecký posudok. V tom, že tento znalecký posudok bol vykonaný ako listinný dôkaz a znalec JUDr. Kvetoslav Moravčík nebol vypočutý, ústavný súd nevhliadol porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže porušenie tohto práva treba posúdiť v nadväznosti na to, že najvyšší súd oba znalecké posudky obsahovo konfrontoval nielen porovnaním ich záverov, ale aj tým, že prostredníctvom iných zistení dospel k záveru o nesprávnosti znaleckého posudku predloženého sťažovateľom. Vo zvyšných, tu neanalyzovaných aspektoch, ústavný súd koncentruje pozornosť na odôvodnenie uznesenia č. k. III. ÚS 437/2021-22, s ktorým sa stotožňuje, pretože ho považuje za zákonné a správne.

22. Prekážka rozhodnutej veci sa týka aj veci, o ktorej ústavný súd rozhodol tzv. kvázi meritórnym uznesením. Ide o uznesenie, ktorým síce ústavný súd návrh odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť, ale v skutočnosti vec meritórne prerokoval a negatívne pre navrhovateľa aj rozhodol (m. m. napr. I. ÚS 636/2022, II. ÚS 13/2021, III. ÚS 402/2021). To je aj prípad sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 55 písm. a) v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

23. Napokon sťažovateľ namieta porušenie práv zaručených čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru tým, že všeobecné súdnictvo neadresovalo súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku podľa čl. 234 zmluvy, pričom sa neobrátilo ani na ústavný súd s návrhom na začatie konania podľa § 283 ods. 5 Trestného poriadku. Avizovaná námietka sa skladá z dvoch relatívne samostatných a pritom úzko súvisiacich argumentačných línií.

24. Pokiaľ ide o námietku neiniciovania prejudiciálneho konania pred súdnym dvorom všeobecnými súdmi, ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, v ktorom najvyšší súd uviedol, že návrh sťažovateľa na začatie prejudiciálneho konania nebol konkrétny, a neuvádzal, aké právo Európskej únie je sporné. Najvyšší súd zdôraznil, že návrh na začatie prejudiciálneho konania sa nemá týkať výkladu vnútroštátnych právnych predpisov alebo skutkových otázok. Napokon najvyšší súd poukázal, že úlohou súdneho dvora nie je podávanie konzultatívnych stanovísk k všeobecným alebo hypotetickým otázkam, pričom súdny dvor nemá ani rozhodovať spor, ktorý sa nachádza v kompetencii členského štátu a ktorý je bez únieovej relevancie. Vo zvyšku odôvodnenia ústavný súd odkazuje na dôvodové línie uvedené v napadnutom uznesení, s ktorými sa stotožňuje, pretože ich považuje za logické a vecne správne. Z tohto dôvodu nemá dôvod do nich zo svojej pozície vstupovať.

25. Súvisiaca kritika sťažovateľa sa upína na to, že všeobecné súdy sa neobrátili ani na ústavný súd s návrhom na začatie konania o súlade právnych predpisov postupom podľa § 283 ods. 5 Trestného poriadku. Podľa názoru ústavného súdu ak sa všeobecný súd domnieva, že dotknutý právny predpis nie je v súlade s predpisom vyššej právnej sily, musí predložiť vec ústavnému súdu na relevantné konanie (R 10/1995). V takomto prípade trestné konanie s poukazom na § 283 ods. 5 Trestného poriadku preruší. Túto povinnosť má aj bez podnetu obžalovaného. Návrh všeobecného súdu na začatie konania pred ústavným súdom musí obsahovať zákonom predpísané náležitosti, a to okrem iného so zreteľom na § 75 písm. b) zákona o ústavnom súde aj dôvody, ktoré vedú všeobecný súd k pochybnostiam o súlade napadnutého predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou (m. m. napr. III. ÚS 451/2021).

26. *A contrario*, ak sa všeobecný súd domnieva, že o takýto nesúlad nejde, návrh na začatie konania pred ústavným súdom nepodá a tento svoj postoj odôvodňovať nemusí, a to ani pre prípad návrhu zo strany obžalovaného, ktorý všeobecný súd nemusí akceptovať. Trestný poriadok v § 283 ods. 5 dôsledne reflektuje princíp sudcovskej nezávislosti zakotvený v čl. 144 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú sudcovia pri výkone svojej funkcie viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom. Všeobecné súdy nie sú povinné popri výklade a používaní právnych predpisov odôvodňovať prezumpciu ich ústavnosti. To by bolo aj prakticky nemožné (m. m. napr. III. ÚS 451/2021).

27. Medzi namietaným nedostatkom napadnutého uznesenia súvisiacim s nepredložením prejudiciálnej otázky súdnemu dvoru podľa čl. 234 zmluvy, ako aj neiniciovaním konania pred ústavným súdom podľa § 283 ods. 5 Trestného poriadku na jednej strane a obsahom práv zaručených čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru na druhej strane niet súvislosti, na základe ktorej by ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol vysloviť ich porušenie. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Ústavný súd uzatvára, že vzhľadom na argumentačné línie uvedené v tomto uznesení nebolo možné dospieť k záveru o porušení uvedených základných práv sťažovateľa. Ústavná sťažnosť bola z týchto príčin odmietnutá v celosti s poukazom na dôvody uvedené v § 55 písm. a) a § 56 ods. 2 písm. a), d) a g) zákona o ústavnom súde.

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach, 9. novembra 2023

Robert Šorl
predseda senátu